

Strahovito in viharno je bilo vreme, dež je nalival, kakor bi se oblaki utergali, germelo je, da se je razlegalo od vseh bližnjih gor, in je človeka strah in grôza stresala. Da se nij neprestano ter na vse strani bliskalo, živa duša bi ne bila znala, da se zdaj v tako viharnej noči nese sveto rešnje Telo bolniku, ki je na smerti. Smelo in oprezno dalje stopa duhovnik s svojim vodnikom, a nihče bi si ne bil mislil, da ju kedó gleda in pázi. A glej! tam pod visoko lipo kraj ceste, stoji černo zavita čudna podoba. Človek je. Zdaj se zablisne, kakor bi bilo vse v plamenu, — dobro se je videlo, da stoji človek tam pod lipo. Ali nij to morebiti kak hudodelec? Zopet se zablisne, črna prikazen se k zemlji pripogne; — kaj li namérja? — Začuje se krič. Molk! Nekedó se joka in stoka. — Ne, dež je, ki nateplje po terdih tleh. — A da, jok je jok, tenko se sliši tam od lipe, ki se vzdiguje v višino, blizu domače farne cerkve. — I kaj li za Boga to znači? Kedó je? „Oj Janko, predragi moj Janko, prosim te, kakor se Bog v nebesih prosi, blagoslovi me s presvetim rešnjim Telesom, ki ga neseš v roci.“ Te besede gredó tam od lipe na župnikovo uho.

Župnik s provodnikom malo da ne okamení.

„Oj ne plaši se, Janko, ne plaši se, jaz sem Blaž, — skesani Blaž. Nocoj to noč sem te hotel umoriti, ker znaš, da sem te sovražil ves čas, kar sem živ. Doplazil sem se uže do tod, še nekaj korakov in bil bi v tvojem stanovanji, da ti globoko zasadim oster nož v serce. A ko sem te videl, da greš v tem grozovitem vremenu ne na svojo korist, nego na korist svojemu bližnjemu, zabolelo me je serce, omečilo se je, in bojim se, da mi ne bi počilo. Oh oprôsti, oprôsti — potlej se nádejam, da me obsije milost božja!“

Od te noči je bil Blaž ves drugačen. Bil je vedno žalosten, samo tedaj, kedar se je vračal iz župnikovega stanovanja, bilo ga je videti nekoliko veselejšega.

Nu, dolgo nij živel. Žalost mu je razjedala dušo, in kmalu se je razbolelo tudi telo, — in prišla je smert. Janko ga je spremil na pokopališče, dal mu je dar mirú — dar gorkih solzic, ki mu so se vderle iz očí! —

~~~~~ Zaupaj, a gledí komu.

Mastne kure so sedele s svojim vodnikom petelinom vred na necem visocem drevesu. Lisica pride mimo njih, in ko zagleda mastno pečenko, premišljuje, kako bi jo z drevesa privabila. Hitro se umisli: „Veselo novico vam naznanjam, ljube kure,“ izpregovori lisica, „da se je denes mir sklenil mej vsemi živalimi. Volk se je sprijaznil z ovco, lisica s kurami, mačka z mišmi, pes z zajcem itd. Sploh, občna prijaznost se denes po vsem svetu živalim oznanja. Pridite torej doli, drage kokoši, da se prijateljski pozdravimo.“ A petelin odgovori: „Jako me veseli in kmalu pridem s svojo družbo doli pod drevo.“ Zdaj stegne petelin ugibični vrat, kakor bi v daljavi kaj zapazil. „Nu, kaj li vidiš?“ vpraša ga lisica. — „Lovca in pse vidim semkaj gori po stezi iti,“ reče petelin. On je namreč mislil, če ne bode lisica psom bežala, da je znamenje, da je resnico govorila, a če herbet oberne in steče preko travnika, da je legala. Ko lisica sliši, da psi gredó, reče naglo petelinu: „Za Boga svetega! — Morebiti tem psom še nihče nij mirú oznanil, najbolje kaže, jo pobegniti, da mi še kožuh cel ostane.“ Potem se spusti v dir, da se je vse za njo kadilo.

Nauk: Bodi pazljiv ter ne upaj vsacemu širokoustnežu.

Anton B.